

ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ ΣΙΓΗ
(ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΚΩΣΤΑ ΚΟΥΚΙΔΗ)

(Από τη Συλλογή του αιμηνήστου ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΚΑΜΠΑ)

Οι Γερμανοί απόρησαν, οι Έλληνες αδιαφόρησαν
Οι Γερμανοί θαυμάσανε, οι Έλληνες ξεχάσανε
Οι Γερμανοί εννόησαν, οι Έλληνες... ΑΓΝΟΗΣΑΝ!
ΗΤΑΝ ΝΕΟΣ, την τιμημένη του στρατού στολή φορώντας
κι επάνω στην Ακρόπολη, την ένδοξη ΣΗΜΑΙΑ μας φρουρώντας.

Όταν οι Ούνοι ναζιστές, τη σβάστικα υψώναν τον Απρίλη
πρόσβαλαν την ΕΛΛΑΔΑ μας, μπροστά στον ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ, εσβύσανε οι ήλιοι
εκεί που η καρδιά της χώρας μας, με αρρυθμιά χτυπούσε
σαν να 'σβηνε, μα ΔΕΝ θα ξεψυχούσε!
Ήταν μαθές ελληνική καρδιά,
γεμάτη ευωδιά.

Εκεί υψώθηκε μαύρος αγκυλωτός σταυρός,
Εκεί στον ιερό το βράχο, εμπρός στο ΜΑΡΜΑΡΕΝΙΟ ΠΟΙΗΜΑ
Σωριάστηκε ο Γαλανόλευκος Σταυρός.
Και δάκρυσε η θρυλική θεά, η Αθήνα Παλλάδα.
Δάκρυσε η ιστορία μας, δάκρυσε η ΕΛΛΑΔΑ.

Τότε ο Στρατιώτης μας, τους ούνους τους ξαφνιάζει
γονάτισε ΕΥΛΑΒΙΚΑ, καθόλου δεν διστάζει
ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ
μαζεύει τη Σημαία μας, το άχραντο Σύμβολό μας
τη δίπλωσε τη ΦΙΛΗΣΕ, την έκρυσε στο στήθος
και... ΥΨΩΣΕ τον Λαό μας!
ΠΗΔΑ μαζί της στο κενό, τσακίζεται και μ' ΑΙΜΑ
Έβαψε το Στεφάνι του, του ΜΑΡΤΥΡΑ ΤΟ ΣΤΕΜΑ
την Άνοιξη του πρόσφερε, τα νιάτα του τα ωραία
μαζί με την Σημαία του, ΠΕΤΑΞΑΝΕ παρέα.

Κι έμεινε Ήρωας ΑΦΑΝΗΣ, θρύλος χωρίς να γίνει
στη μνήμη μας το όνομα, τουλάχιστον να μείνει.
Το έβαψε η σημαία μας πολλές φορές, το Ιερό πανί της
ΜΕ ΤΕΤΟΙΟ ΤΡΟΠΟ ΟΜΩΣ, ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΠΕΣΕ ΜΑΖΙ ΤΗΣ!

Το Ζάλογο ήταν Γκρεμός και εκείνες Ελληνίδες
μα ήταν Ζόρι από Τουρκιά, κι έγιναν ηλιακτίδες.
Ο Άγνωστος φαντάρος μας, ΜΟΝΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ
έπεσε η Σημαία του, χωρίς τη λευτεριά, ζωή αξίζει;

(Εμείς το χρόνο δυο φορές, αντί να την τιμάμε
τα σπίτια δεν στολίζουμε, και την περιφρονάμε)
Τέτοια Ελληνική ψυχή και τέτοια Γενναιότης
Αλήθεια, πώς τον έλεγαν;
ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ!

Εκείνος τότε είπε με χαρά – ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ!
Και έπεσε.

Ετούτος είπε με πίκρα – ΝΙΚΗΘΗΚΑΜΕ
και έπεσε!

Ορατόριο στον πρώτο-ΡΕΚΒΙΕΜ στον Δεύτερο.
Αυτοθυσία, το άγιασε το άξιο παλικάρι
κι ο Άγγελος λευκή ψυχή, κατέβηκε να πάρει.
Σαν είδ' ο πλάστης την ψυχή, Σημαιοστολισμένη
με χρώματα του ουρανού και τόσο δοξασμένη
ερώτησε τον άγγελο, πως λεν το παλικάρι
ΕΛΛΗΝΑ, αποκρίθηκε, Ελλάδας το καμάρι.
Κι ο Θεός εδάκρυσε, πρώτη φορά θωρώντας
τέτοια υπέροχη ψυχή κι ο ΙΔΙΟΣ απορώντας.
Αγκάλιασε εφίλησε, το άξιο σεμνό παιδί, το πήρε απ' το χέρι
και στόλισε τον ουρανό, τον έκανε ΑΣΤΕΡΙ.

Οι Έλληνες ΔΕΝ νοιάστηκαν γι' αυτόν, τους αθλητές τιμήσαν
που έτρεξαν, που πήδησαν, στα γήπεδα νικήσαν.
«Για την Ελλάδα» φτάνοντας, στο τέρμα «ρε γαμώτο»
κι άλλους της μπάλας «ήρωες» από βορρά και νότο
ξένοι γίναν ινδάλματα, της χώρας μας «καμάρια»
και παλαιών τα σπίτια τους, γίναν προσκυνητάρια.

Αλήθεια, πως το έλεγαν κείνο το παλικάρι;
το λέγανε ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ, να πάρει,
σύμβολο να δοξαστεί, ψηλά μες τους αιθέρες
και εμείς τι κάνουμε; Σείομε φρενιτωδώς ομάδων τις παντιέρες!

ΤΙΠΟΤΑ λοιπόν γι' αυτόν, ούτε ένα καντηλάκι,
ούτε ένα ασήμαντο, με το όνομα στενάκι,
μια πλάκα εκεί που έπεσε, να γράφει σε μια άκρη:
«ΕΔΩ ΔΟΞΑΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Ο... ΠΟΙΟΣ; ίσως στάξει ένα δάκρυ!
Το Μεγαλείο αυτό αγνόησαν οι κυβερνήσεις.
ΝΤΡΕΠΟΜΑΙ είναι το ρήμα
τι να πω, ΑΙΣΧΟΣ ή ΚΡΙΜΑ!

Θεός, Άγγελοι, Ουρανοί, στον Ήρωα πατριώτη
κρατήσανε ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ ΣΙΓΗ, στον Έλληνα Στρατιώτη.
Εμείς ΜΙΣΟ ΑΙΩΝΑ τώρα, κρατάμε ΣΙΩΠΗ
γι' αυτόν τον ΑΦΑΝΗ, και είναι για όλους μας ΝΤΡΟΠΗ!

Αλήθεια ποιο ήταν το όνομά του;
Αφανής! τον ξέρει κανείς;
το κράτος ποτέ δεν στάθηκε σε προσοχή
Σ' ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ ΣΙΓΗ, να ακουσθεί στη μνήμη του, μια προσευχή.

ΕΓΩ, όμως, σήμερα Γενναίε Ευπατρίδη,
Βροντοφωνώ το Άξιο όνομά σου, *ΚΩΣΤΑ ΚΟΥΚΙΔΗ!*

Πριν πούμε Αιώνια η Μνήμη, ψαλμός θρησκευτικός,
να ακουστεί από τα χείλη μας, κι ο ύμνος μας ο ΕΘΝΙΚΟΣ
και τώρα που απαγγέλλω τους στίχους μου, *ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΙΕΡΗ ΣΤΙΓΜΗ*
για ΣΕΝΑ ΚΩΣΤΑ ας κρατήσομε ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ ΣΙΓΗ!

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ